

Sygn. akt I C 791/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa Gminy O.,

przeciwko J. B., W. B.,

o zapłatę,

na skutek sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Referendarza Sądowego tutejszego sądu w dniu 26 października 2016r. sygn. I Nc 1439/16,

I zasądza od pozwanych J. B. i W. B. solidarnie na rzecz powódki Gminy O. kwotę 4.397,61 zł (cztery tysiące trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych 61/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 1.420 zł (tysiąc czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 791/17

UZASADNIENIE

Powódka Gmina O. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 4.397,61 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka ostatecznie wskazała, że dochodzona pozwem kwota stanowi sumę opłat rocznych za użytkowanie wieczyste (...) części działki gruntu nr (...) i działki nr (...) obręb 110 położonej w O. przy ul. (...). Pozwani byli obowiązani do uiszczania opłat rocznych w wysokości odpowiednio 2.000 zł i 2.397,61 zł za rok 2016, czego nie uczynili (k. 2-4, k. 37).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 26 października 2016r. w sprawie I Nc 1439/16 pozwani J. B. i W. B. wniesli o oddalenie powództwa w całości i rozłożenie długu na raty. Nie kwestionowali wysokości swojego zadłużenia. Wskazali, że starają się zbyć przysługujące im prawo do gruntu z uwagi na rosnące koszty jego utrzymania, jednakże bezskutecznie. Pozwani wielokrotnie zwracali się do powódki z wnioskiem o rozłożenie należności na raty, jednakże bezskutecznie.

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017r. pozwany przyznał, że posiada środki na spłatę dochodzonej przez Gminę kwoty (k. 40).

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwanym przysługuje prawo użytkowanie wieczystego nieruchomości: (...) części działki gruntu nr (...) i działki nr (...) obręb 110 położonej w O. przy ul. (...). W związku z przysługującym im prawem pozwani obowiązani byli uiszczać na rzecz powódki opłaty roczne wynoszące odpowiednio 2.000 zł i 2.397,61 zł za rok 2016 do dnia 31 marca 2016r., czego nie uczynili. Powódka wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 4.397,61 zł. W odpowiedzi pozwani zwrócili się o odroczenie płatności z uwagi na brak środków na spłatę. Aktualnie pozwany dysponuje kwotą 5.000 zł, którą mógłby przeznaczyć na spłatę zadłużenia. Następnie jest gotów spłacać powódkę w ratach po 1.000 zł miesięcznie.

(bezsporne; wezwanie do zapłaty – k. 6, postanowienie – k. 7, pismo w przedm. Aktualizacji opłaty rocznej – k. 8, wniosek o odroczenie płatności – k. 19-20, oświadczenie pozwanego na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017r. – k. 40)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz ich kopiach, albowiem ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Podkreślić należało, że stan faktyczny w sprawie nie był sporny. Pozwani pomimo złożenia sprzeciwu nie kwestionowali roszczenia powódki ani co do zasady ani co do wysokości. Zgodnie z treścią art. 503 § 1 k.p.c. zd. drugie, w piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Pozwani takowych nie podnieśli, pomimo załączonego do nakazu zapłaty pouczenia. Pozwani domagali się jedynie odroczenia terminu płatności albo rozłożenia należności na raty.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Zastosowanie powyższego wymaga wystąpienia szczególnie uzasadnionego wypadku, na który pozwani nie powołali się w przedmiotowym procesie. Nie jest nim bowiem fakt, że w związku z wysokimi kosztami użytkowania wieczystego bezskutecznie starają się zbyć prawo. Pozwani powołali się w prawdzie na okoliczność braku środków umożliwiających jednorazową spłatę zadłużenia, ale nie powołali na tę okoliczność żadnych dowodów. Co więcej pozwany proponując sposób uiszczenia kwoty w ratach przyznał, że dysponują środkami w wysokości 5.000 zł które mogą jednorazowo uiścić na rzecz powódki. Środki te są wystarczające do zaspokojenia roszczenia powódki w całości. Tym samym brak było przesłanek do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty.

W konsekwencji na podstawie ww. przepisów oraz art. 71 i następne ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 2147 ze zm.) i art. 481 §1 i 2 kc należało orzec jak w pkt I wyroku.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powódka poniosła koszty wynagrodzenia pełnomocnika (1.200 zł) zgodnie z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), opłatę od pozwu (220 zł), co daje w sumie kwotę 1.420 zł. Skoro zatem powódka wygrała niniejszy proces w całości, to należy się jej pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

SSR Piotr Żywicki